

Bibliaóra 2021. október 1-én

Kezdő ének: 39. zsoltár – *Magamban elvégezém és mondám...*

Imádság:

Kegyelmes Urunk, köszönjük, hogy csendességre, önmegtartóztatásra intesz minket, amikor szívünk keseregne vagy háborogna. Köszönjük, hogy emlékeztetsz életünk arasznyi voltára, és arra akarsz vezetni, hogy az igazán lényeges dolgokra figyeljünk, és ne terheljük magunkat lényegtelen gondokkal. Köszönjük, hogy igéd vezet, eligazít és tanácsol, benne magadat jelented ki nekünk.

Köszönjük, hogy a napi terhek, feladatok között fölfelé tekinthetünk és kereshetünk Téged, aki a legjobban tudod, mi van velünk, mi bánt vagy keserít, mire van szükségünk. Hadd pihenjünk és újuljunk meg közeledben, add megtapasztalnunk erődöt és szeretetedet most is igédben. Így szólj hozzánk. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Ezékiel 22. rész

1 Így szólt hozzám az Úr igéje: **2** Akarsz-e ítélni, emberfia? Akarsz-e ítéletet mondani a **vérontó** város fölött? Akkor szembesítsd minden utálatos tetteivel, **3** és mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Ennek a **vérontó** városnak eljön az ideje, mert bálványokat készített a maga vesztére, és tisztátalan lett. **4** **A vér, amelyet kiontottál, vétkessé tett, és bálványaid, amelyeket készítettél, tisztátalanná tettek.** Te vagy az oka, hogy közel van már a napod, elérkeztél esztendeid végéhez. Ezért gyalázatosná teszek a népek előtt, és csúffá teszek minden országban. **5** Csúfolni fognak téged közel és távol, te rossz hírű, te sokat viszálykodó! **6** Íme, Izráel összes fejedelme annyi vért ontott, amennyit csak bírt. **7** **Apjukat és anyjukat gyalázták országodban, a jövevényt zsarolták, az árvát és az özvegyet nyomorgatták.** **8** **A szent dolgokat** semmibe vetted, és **szombatjaimat** meggyaláztad. **9** Rágalmakat terjesztettek országodban, hogy vért onthassanak; a hegyeken bemutatott áldozatból ettek, **fajtalanságokat követtek el.** **10** A fiúk apjuk feleségével háltak. Erőszakoskodtak a tisztulásban levő nővel. **11** Volt, aki a más feleségével követett el fajtalanságokat, volt, aki a saját menyét gyalázta meg galádul; olyan is volt, aki a húgával, saját apja leányával erőszakoskodott. **12** Hagyták magukat megvesztegetni országodban, hogy **vért** onthassanak. **Kamatot és uzorát** szedtél, felebarátaid rovására nyerészkedtél, zsarolva őket, **engem pedig elfelejtettél!** – így szól az én Uram, az Úr. **13** Azért én majd összechapom a kezemet nyerészkedésed miatt, amelyet elköveltél, és a **vérontás** miatt, amely országodban történt. **14** Lesz-e elég bátorságod, lesz-e elég erőd akkor, amikor majd elbánok veled? Amit én, az Úr, mondok, azt meg is teszem! **15** Szétszélesztelek majd a népek közé, és **szerteszórlak** az országokba; véget vetek országodban a tisztátalanságnak! **16** Gyalázatos leszel a népek előtt; akkor majd megtudod hogy én vagyok az Úr. **17** Így szólt hozzám az Úr igéje: **18** Emberfia! **Izráel háza salakká lett számomra:** a réz, az ón, a vas és az ólom a kemencében ezüstsalakká lett. **19** Ezért így szól az én Uram, az Úr: Mivel mindenestül salakká lettetek, összegyűjtelek benneteket Jeruzsálemben. **20** Ahogyan összegyűjtik az ezüstöt, a rezet, a vasat, az ólmot és az ónt a kemencébe, és felszítják a tüzet alatta, hogy megolvasszák, úgy gyűjtelek össze benneteket lángoló haragomban, **kemencébe raklak, és megolvasztalak benne.** **21** Összeszedlek benneteket, felszítom ellenetek haragom tüzét, és megolvasztalak benne. **22** Ahogyan megolvad az ezüst a kemencében, úgy fogtok megolvadni Jeruzsálemben. Amikor kitöltöm rajtatok haragomat, majd **megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.** **23** Így szólt hozzám az Úr igéje: **24** Emberfia, mondd meg ennek az országnak: **Tisztátalan föld vagy,** amely nem kapott esőt a harag napján! **25** **Prófétái** összeesküvést szönek, olyanok, **mint az ordító, ragadozó oroszlán:** embereket esznek,

kincset és drágaságot harácsolnak, sok asszonyt tesznek özvegyé. **26 Papjai** erőszakot követtek el törvényemen, és meggyalázták szent dolgaimat. Nem tettek különbséget a **szent és a közönséges** között, nem tanítottak a **tisztátalan és tiszta** megkülönböztetésére. **Szombatjaimmal** nem törődtek, és gyalázatot hoztak rám **27 Vezérei** olyanok, mint a ragadozó farkasok: **vért** ontanak, embereket pusztítanak el nyereségvágyból. **28 Prófétái habarccsal vakolgatnak**; hiábavalóságot látnak, hazugságokat jósolgatnak nekik, amikor ezt mondják: „Így szól az én Uram, az Úr...” – **pedig nem is szólt az Úr!** **29 Az ország népe** kegyetlenül sanyargat, és lelketlenül rabol, a nincstelen és szegényt nyomorgatják, a jövevényt pedig törvénytelenül sanyargatják. **30 Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.** **31** Ezért kitöltöm rajtuk dühömet, megsemmisítem őket haragom tüzével, **fejükre olvasom tetteiket!** – így szól az én Uram, az Úr.

Kedves Testvéreim,

Ítéletes prófeciával van dolgunk, Jeruzsálem, illetve a nép vezetőinek bűneiről és büntetéséről szól a mai igénk. Bár Isten nem köteles megindokolni cselekedeteit, de mert ítéletről van szó, és **Ő igaz bíró**, ezért előszámolja népe vétkeit; azt a szociális élet területén és a kultuszi életben elkövetett bűnhalmazt, ami időszerűvé tette az ítéletet. *„Te vagy az oka, hogy közel van már a napod, elérteztél esztendeid végéhez”*. Nem lehet mást okolni. Komoly az ok, súlyos a vétek, hiszen leginkább a „vérontás” kifejezés jellemzi a vezetők magatartását, **vérontás és bálványimádás**. Ahol a vérontás ilyen méreteket ölt, ott nagy a baj, ott nincs lelki fék, visszahúzó erő, ami a gonosztságot leállíthatná. Márpedig **a kiontott vér mindig Istenhez kiált**, és **Ő** nem hagyja válasz nélkül, mert **a föld az övé**, és azt nem lehet tisztátalanná tenni. Pedig a továbbiakban is ez történik: *„Apjukat és anyjukat gyalázták országodban, a jövevényt zsarolták, az árvoát és az özvegyet nyomorgatták. A szent dolgokat semmibe vetted, és szombatjaimat meggyaláztad.”* Mindazt, ami az Úrral való szövetséget jelentette, megvetették. Sőt, a vérontáson és bálványáldozaton túl **sokféle fajtalanságot** is elkövettek egészen a vérfertőzésig – ez a bálványkultuszból következett, az idegen istenek tiszteletéből, ami mellett a megvesztegetés, kamatszédés és uzsora szinte eltörpül. *„Engem pedig elfelejtettél!”* – összegzi a helyzetet az Úr.

Igen, kedves Testvéreim, itt van a bajok gyökere. **Elfelejtették az Urat**, azaz nem számoltak Vele, nem volt súlya szavának az életükben, kimaradt a terveikből, számításaikból... az Úr helyét egészen más dolgok foglalták el. Úgy éltek és cselekedtek, mintha **Ő** nem lenne. Milyen nagy ennek a veszélye ma is, hiszen a világ, amelyben élünk, szintén a Nélküle való életre és a bálványtiszteletre van berendezkedve.

„Szétszélesztelek, szerteszórlak” – mondja az Úr. Pedig valamikor összeszedte, kiszabadította, néppé tette őket. *„Titeket azonban kézen fogott az Úr, és kihozott Egyiptomból, a vaskohóból, hogy az ő tulajdon népe legyetek, ahogyan van ez még ma is.”* – (5M 4,20) Ez a nép kerül most **kohóba**, de nem azért, hogy megtisztítsa, mint akkor. Az ostrom ez az olvasztókemence, de nem fog belőle ezüst kiolvadni. *„Mivel mindenestül salakká lettetek, összegyűjtelek benneteket Jeruzsálembe... kemencébe raklak, és*

megolvasztalak benne“. Itt az ítélet nem a megtisztításról szól, hanem Isten jogos haragjáról.

A továbbiakban tételesen sorolja az egyes vezető rétegek bűneit, s mint kiderül, minden szinten elhatalmasodott a gonoszság. Félelmetes belegondolni, hogy az **ordító oroslán** képét – ami az Újszövetségben az ördög hasonlata – a **prófétákkal** kapcsolja össze. Akiknek Isten népek kellene óvni, vezetni, igazgatni, azok lesnek rá, mint zsákmányra. A **papok** pedig, akik a lelki tisztaságért lennének felelősek, nem tesznek **különbséget szent és tisztátalan** között, nem gondolnak a **nyugalom napjára** sem. A **vezérek** is ragadozók, nem védelmezők. A **próféták** bűne a **hamis üzenet** hirdetése. Békességet hirdetnek és békét. Amit fel kellene tárni, azt leplezik – habarccsal vakolják be a réseket, a veszélyre nem hívják fel a figyelmet, az egészet elkenik. Nagyon nagy felelőtlenség altatódalt énekelni ott, ahol Isten riadót akar fújatni. Ők ezt teszik, de senki nem akad, aki önmagát odaadná mentő szolgálatra: **Nincs, aki odaálljon a részre**, a repedésbe, hogy védje, mentse, ami még menthető. Áldozatkészség, védő, mentő szeretet ismeretlen közöttük. Pedig ez prófétai feladat. *„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a részre színem elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam*“. Nincs senki, az Úr senkit nem talál, pedig keresi, aki az országért könyörögne, **közbejárna**, menteni akarná. Mint közbenjárt Ábrahám Sodomáért, vagy Mózes is a népért.

Aki ezt igazán vállalta és véghezvitte, az Úr Jézus Krisztus volt, aki önként vállalta magára a feladatot, hogy értünk odaálljon a részre, az ítéletre, hogy a megérdemelt pusztulás és ítélet helyett irgalmat kérjen, felmentést szerezzen számunkra. Ő mindenkor él és esedezik értünk.

Újszövetségi igeszakasz: Kol 1,24-29

24 Most **örülök** a tiértetek elviselt **szenvedéseimnek**, és **testemben betöltöm** mindazt, ami Krisztus gyötrelmeiből még hátravan, az **ő testéért, amely az egyház**. **25** Ennek a szolgálójává lettem a szerint a **megbízatus** szerint, amelyet **Isten nekem** a ti javatokra adott, hogy teljesen **feltárjam** előttetek Isten igéjét, **26** azt a **titkot**, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, **27** akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e **titok** dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy **Krisztus közöttetek van**: reménysége az eljövendő dicsőségnek. **28** **Mi őt hirdetjük**, miközben **minden embert** teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy **minden embert** tökéletessé tegyünk Krisztusban. **29** Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.

Kedves Testvéreim,

A kolossébeli gyülekezetnek (amelyet Epafrász alapított) írt levében Pál apostol az Úr Jézus Krisztusra teszi a hangsúlyt, mert **Ő a fej**, az egyház pedig a test. Ebben a szakaszban ezt különösen jó látni. Hiszen az apostol az Úr iránti szeretetét az övéi iránti szeretetben is megmutatja. Örül az értük vállalt szenvedésnek. Nem a szenvedés az öröm, hanem hogy vállalhatja, mert ez szolgálatának a része. Ki kell talán egészíteni, betölteni Krisztus szenvedését? Természetesen nem. Krisztus üdvszerző szenvedése tökéletes és elégséges volt, nem lehet ahhoz semmit

hozzátenni. Amiről az apostol szól, az a *mártírium* kifejezésnek a vértanúság mellett a tanúságtétel jelentése. Ez a hitvallás is áldozattal és szenvedéssel járt. De örömmel vállalja az Ő testéért, amely az egyház. Márpedig annak tagjai mindazok, akik előtt **feltáruhatott** az ige titka. Isten ezt a **titkot** kijelentette, tudtul adta, és dicsősége nagy a pogány népek között (ilyen Kolossé is). Milyen nagy megtiszteltetés lehet pl. leleplezni egy szobrot... Ám feltárni az említett titkot ennél sokkal nagyobb kitüntetés, hiszen az az Életet jelenti. Mi ez a titok? *Krisztus közöttetek van, reménysége az eljövendő dicsőségnek.* Mi Őt hirdetjük, foglalja össze Pál a szolgálata lényegét, méghozzá minden embernek.

Az elhívott bizonyágtevők ma sem tehetnek mást, az egyháznak pedig ma is ennek a titoknak a hirdetésére, meghallására és befogadására van szüksége ahhoz, hogy egyház maradjon, hogy a **Krisztus teste – ne silányodjon** egyfajta társadalmi, kulturális netán politikai szervezetté... Olyan jó, hogy Pál ilyen tisztán, elkötelezetten hirdette az Úr Jézust, adjunk hálát azokért az előttünk élt tanúkért, akik szintén a tiszta üzenetet hirdették. Erre van szükség, Órá van szükség ma is minden embernek.

Szeretjük a titkokat, szívesen feszegetjük, örülünk a titkok leleplezésének? Nem minden titokkal jó megismerkedni, de minden titoknál nagyobb az a páratlan jelentőségű, amellyel Isten ajándékozott meg minket, amikor **szeretete titkát** az Úr Jézus Krisztusban közel hozta, elénk tárta, ebbe a titokba beavatott minket – mert mindenki „beavatottnak“ tekintheti magát, aki az Úr Jézus Krisztusban új életet, üdvösséget kaphatott hit által, és ezért Hozzá tartozik. Áldott legyen azért a mi Urunk, Jézus Krisztus, hogy odaállt a részre és most is köszörög érettünk.

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, áldunk azért, hogy vállaltál minket, vállaltál értünk mindent, odaálltál a részre – és nemcsak megváltottál, hanem továbbra is Közbenjárónk vagy, köszörögsz értünk az Atya előtt. Köszönjük, hogy Te vagy az a titok, aki értelmet ad a létezésünknek, életünknek, akiben a mennyei Atya irántunk való érthetetlen és felfoghatatlan szeretete elénk tárult. Hála Neked, hogy ebbe a szeretetbe minden embert kész vagy bevonni, aki Téged elfogad.

Kérünk, vedd gondjaidba betegeinket, vigasztald a gyászolókat, erősítsd és emeld fel az elesetteket, népedet pedig tedd alkalmassá az örömteli és erővel teljes bizonyágtételre a Te szereteted titkáról. Maradjon velünk Urunk, kegyelmed, amiképpen bízunk Benned. Áldd meg Veled töltött időnket, neked tetsző szolgálatunkat, köszörülj rajtunk, hogy dicsőségednek ne legyünk megrontói, hanem igaz hittel és bizalommal tudjunk az életünkkel Rád mutatni. Harcainkban és kísértéseink között is Te tarts meg minket az eljövendő dicsőség reménységében. Hallgass meg nevedért. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 398. dicséret – Úr lesz a Jézus mindenütt...